

Resolució de 28 de juliol de 2016, d'estimació parcial de la Reclamació 69/2016

Administració reclamada: Ajuntament de La Bisbal d'Empordà.

Informació reclamada: Expedients de depuració del personal de l'Ajuntament i altra documentació municipal dels anys 1936 a 1939.

Resum: Els Ajuntaments que tinguin dipositada documentació als arxius comarcals són competents per tramitar i resoldre les sol·licituds d'accés a informació referides a l'esmentada documentació que rebin aquests. Les resolucions sobre sol·licituds d'accés s'han de pronunciar de forma motivada sobre la totalitat de la informació demanada. L'accés a la documentació dipositada en els diversos arxius de Catalunya es regeix íntegrament per l'LTAIPBG. L'article 23 LTAIPBG només permet accedir a les dades personals especialment protegides de persones vives quan el sol·licitant compti amb el consentiment exprés i escrit de l'afectat i l'adjunti a la sol·licitud, sense admetre cap mena de ponderació amb eventuais interessos públics o privats favorables a l'accés. En particular, no fa cap excepció en funció del caràcter públic de la persona afectada, de la condició d'investigador de qui sol·licita l'accés, de les garanties de confidencialitat que aquest ofereixi, o del temps que hagi pogut transcórrer; tot i que sí són aplicables les excepcions previstes a l'article 15.1 de la Llei bàsica 19/2013. El dret fonamental a la protecció de dades és un dret personalíssim, que busca garantir l'autodeterminació informativa de les persones i que, com a tal, s'extingeix amb la seva mort. Tanmateix, l'article 36.1 de la Llei d'arxius, que segueix en vigor, impedeix accedir a dades personals especialment protegides de persones que han mort fa menys de vint-i-cinc anys. Segons aquest mateix precepte, quan es tingui la certesa que la persona ha mort, però es desconeixi la data de la mort, només es podrà accedir a les seves dades especialment protegides quan hagin transcorregut cinquanta anys d'ençà de la producció del document que les contingui. Correspon a l'Administració que rep la sol·licitud d'accés comprovar si la persona afectada ha mort o no fa més de vint-i-cinc anys. Només es pot presumir la mort en cas de documents molt antics, en què apareguin dades de persones que han mort amb tota seguretat fa més de vint-i-cinc anys; a dia d'avui, seria el cas dels documents anteriors a 1876. Es pot accedir a la resta de dades personals (no especialment protegides) en haver transcorregut setanta-set anys des de la producció de la documentació que es vol consultar.

Paraules clau: Ajuntament. Personal. Arxius històrics. Dades personals. Dades especialment protegides. Terminis de vigència dels límits al dret d'accés. Investigadors. Deure de diligència en la instrucció del procediment. Motivació.

Ponent: Oriol Mir Puigpelat.

Antecedents

1. El 26 de maig de 2016 té entrada a la GAIP la Reclamació 69/2016, presentada contra la desestimació per part de l'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà de la sol·licitud d'accés a informació formulada.
2. A la sol·licitud inicial d'informació pública, adreçada a l'Ajuntament el 22 de març de 2016, la persona reclamant sol·licita "l'accés a la documentació d'aquest Ajuntament dipositada a l'Arxiu,

relativa als anys interessats, de 1938-1939, a l'objecte de poder fer les consultes pertinents i poder, en el seu cas, publicar les conclusions obtingudes”.

Als antecedents de la sol·licitud, la persona reclamant exposa que “amb l'objecte de fer una recerca de tipus familiar així com d'informació als possibles efectes de divulgació turística”, ha pogut consultar sense problemes la documentació dels anys 30 del segle XX dels pobles de Corçà, Monells, Ullastret, Palau-Sator i La Bisbal d'Empordà dipositada a l'Arxiu Comarcal del Baix Empordà, fins que ha arribat als expedients de depuració del personal de l'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà de 1939. A partir d'aquest moment se li hauria denegat l'accés a aquesta documentació de l'arxiu, en especial als esmentats expedients de depuració del personal, amb l'argument que “mai ningú abans n'havia fet la consulta i quedant a l'espera de contestació de consultes sobre la idoneïtat i confidencialitat de les dades, en base a la Llei d'Arxiu[s] i Gestió de Documents”.

També considera que, segons l'article 36 d'aquesta darrera llei (Llei 10/2001, de 13 de juliol, d'arxius i gestió de documents –LAGD–), si els documents objecte de consulta contenen dades personals que afectin la seguretat, honor, intimitat o imatge de les persones, si no hi ha consentiment dels afectats, “la consulta és possible a partir dels 25 anys de la mort de la persona, i si no es coneix la data de la seva mort, com és aquí el cas, al cap de 50 de la producció dels documents. Per tant, aquests documents produïts l'any 1939, són consultables des de 1989”.

A un escrit de 4 d'abril de 2016 de millora de la sol·licitud prèviament formulada, la persona reclamant afegeix que “com és evident, a priori, no tinc coneixement dels noms de les persones que poden aparèixer a la documentació, per tant no puc presentar consentiment escrit d'aquestes persones o una prova admissible en dret conforme aquestes persones fa 25 anys o més que estan mortes”. I que de l'article 36 LAGD s'ha de desprendre que la documentació “és de lliure consulta als 50 anys de la seva producció, sense haver de presentar cap document acreditatiu de cap mort o consentiment de ningú”, ja que, altrament, “no seria pràcticament possible fer cap consulta”.

3. El 6 d'abril de 2016, l'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà, mitjançant el Decret d'Alcaldia núm. 462, denega la sol·licitud d'accés als expedients de depuració del personal de l'Ajuntament corresponents a l'any 1939, llevat que “l'interessat [pugui] acreditar vàlidament en dret la condició d'investigador amb finalitats de recerca”, cas en el qual “es pot donar accés prèvia signatura de document de compromís de no fer mal ús segons admet la Llei Orgànica 1/1982 de protecció civil del dret a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge”.

La resolució es fonamenta, d'una banda, en l'article 23 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG), ja que es considera que en els expedients de depuració hi ha dades personals especialment protegides a les que només

es pot accedir amb el consentiment de la persona afectada. I, de l'altra, en l'esmentat article 36.1 LAGD: "Els 50 anys [des de la] data [del] document referenciats a l'article 36.1 [LAGD] només s'apliquen si es té la certesa que la persona ha mort però no se'n coneix la data de la mort. Això és així també a l'article 57.1.c de la *Ley 16/1985, de 25 de junio, del Patrimonio Histórico Español* i guarda relació amb el que hem vist que diu [l'article 23 de] la Llei de transparència. Cal tenir present que si s'apliquessin directament els 50 anys en tots els casos, podríem conèixer dades íntimes molt sensibles de moltíssima gent viva. No obstant, per finalitats de recerca (investigador acreditat) es pot donar accés prèvia signatura de document de compromís de no fer mal ús (la Llei Orgànica 1/1982 admet aquest ús)".

El decret continua afirmant que, "en canvi, en el cas de les dades no especialment protegides, existeix més marge per autoritzar la consulta", i es transcriu a continuació l'article 24.2 LTAIPBG. D'aquesta darrera matisació, sumada a la manca de denegació expressa a la part dispositiva, es pot inferir que s'estima l'accés a la resta de documentació sol·licitada dels anys 1938-1939.

4. El 19 d'abril de 2016, la persona reclamant interposa recurs de reposició contra l'esmentada resolució, on aprofundeix en els arguments oferts a la seva sol·licitud inicial per justificar l'accés i qüestiona el canvi de criteri seguit per l'Administració (ja que amb anterioritat havia pogut consultar tota la documentació dipositada a l'arxiu sense restriccions ni necessitat d'acreditar la condició d'investigador). Considera que la interpretació mantinguda per l'Ajuntament porta al resultat paradoxal que "s'està fent un doble càstig a les persones represaliades", atès que "s'impedeix l'accés a aquests documents on es podria veure, ja ho he vist, quins van ser els testimonis dels processos".
5. El 19 de maig de 2016, l'Ajuntament desestima el recurs de reposició mitjançant el Decret d'Alcaldia núm. 757, sobre la base dels mateixos arguments exposats al decret anterior de 6 d'abril, que es reproduïx de manera pràcticament literal.
6. El 26 de maig de 2016, com s'ha dit, la persona reclamant presenta la seva reclamació davant la GAIP, en considerar que se li "deneg[a] l'accés i exig[eix] condició d'investigador innecessàriament, quan anteriorment havia accedit sense problemes". La persona reclamant no demana el procediment de mediació que ofereix la GAIP.
7. El mateix 26 de maig la GAIP confirma la recepció de la reclamació a la persona reclamant. El Ple de la GAIP admet a tràmit la reclamació l'1 de juny de 2016. El 2 de juny, la GAIP comunica la presentació de la reclamació a l'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà i li demana l'expedient, així com un informe jurídic sobre la reclamació presentada.
8. El 3 de juny de 2016, la persona reclamant trameta a la GAIP el Decret d'Alcaldia núm. 830, d'aquella mateixa data, mitjançant el qual l'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà resol una sol·licitud paral·lela i similar d'accés a informació formulada per la persona reclamant el dia 19 de maig de 2016. En aquesta segona sol·licitud, demana novament "l'accés als expedients de

depuració de funcionaris municipals de l'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà practicats en diverses dates, fins el 29 de desembre de 1939", així com "l'accés a les actes [... i] la correspondència de l'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà d'entre l'1 de gener de 1936 al 31 de desembre de 1939".

Al Decret d'Alcaldia núm. 830, l'Ajuntament rectifica en part el criteri mantingut als previs decrets d'alcaldia núm. 462 i 757 i estima parcialment l'accés "als expedients [de depuració] de funcionaris que l'1 de gener de 1939 tenien 35 anys complerts, atès que ha transcorregut un termini raonable de temps que permet pressuposar que les persones van morir fa més de 25 anys". Així mateix, adverteix la persona reclamant que, "en el cas d'expedients de persones que no tenien aquesta edat, li correspondrà com a sol·licitant demostrar que han transcorregut 25 anys de la mort de l'afectat o bé que aquesta persona ha mort". Finalment, se la informa que "en el cas de desitjar la consulta d'expedients exclosos de consulta de forma general, es pot acreditar la finalitat de recerca adreçant a l'Alcaldia un escrit fonamentant la sol·licitud i aportant les dades necessàries per demostrar aquesta circumstància. Les autoritzacions de consulta dels expedients d'aquesta sèrie aniran acompanyades d'informació que remarqui el caràcter sensible d'aquesta informació i el compromís de fer-ne un ús respectuós amb els drets protegits per l'ordenament". El decret no es pronuncia sobre la sol·licitud d'accés a les actes i la correspondència de l'Ajuntament.

En un escrit de 4 de juny de 2016, la persona reclamant, a la vista de l'esmentat decret d'alcaldia, sol·licita a la GAIP que, atesa "la total falta de criteri de l'Arxiu Comarcal i de l'Ajuntament de la Bisbal, amb la consegüent indefensió i falta de seguretat en els documents a consultar", "resolgui de forma clara quins documents són consultables".

9. El 13 de juny de 2016 té entrada al registre de la GAIP l'expedient complet tramès per l'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà, així com un escrit de l'alcalde que presenta com a informe jurídic l'emès amb data de 30 de maig per un advocat extern que assessora la corporació. Aquest informe és el que ha servit de fonament al Decret d'Alcaldia núm. 830 esmentat en l'antecedent anterior.
10. El 15 de juny de 2016, la GAIP sol·licita a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (APDCAT) l'informe previst a l'article 42.8 LTAIPBG.
11. El mateix 15 de juny, la GAIP tramet a la persona reclamant l'informe rebut de l'Ajuntament. Aquesta fa arribar escrit d'al·legacions el dia 16 de juny, on reitera els arguments favorables a l'accés manifestats amb anterioritat i qüestiona l'elecció de l'edat de trenta-cinc anys i no una altra com a criteri per concedir l'accés. També considera que "la meua recerca té tant interès històric o més que les que ha fet [l'advocat assessor de l'Ajuntament en publicacions precedents] o altres autors de la Bisbal i als qui mai ningú ha demanat cap acreditació".
12. El 6 de juliol de 2016 es rep l'informe de l'APDCAT, que conté la conclusió següent:

“Pel que fa a les dades que no tenen la consideració d'especialment protegides contingudes en la documentació sol·licitada, tenint en compte no només la finalitat al·legada, sinó especialment el temps transcorregut i l'aixecament de l'eficàcia dels límits previst a l'art. 36 LA, la normativa de protecció de dades no limitaria l'accés de la persona reclamant a aquestes dades.

Pel que fa a les dades especialment protegides contingudes en la documentació sol·licitada (ideologia, afiliació sindical, religió, creences, origen racial, salut i vida sexual), i que puguin afectar la seguretat, l'honor, la intimitat o la imatge de les persones (article 36.1 LA), només es podrà donar accés a la informació si la persona afectada les havia fet manifestament públiques o bé quan hagi transcorregut el termini de 25 anys des de la data de la mort o 50 anys des de la producció del document si s'ha produït la mort però no se'n coneix la data”.

13. El 7 de juliol de 2016 la GAIP tramet a la persona reclamant l'informe de l'APDCAT, i el 8 de juliol la persona reclamant fa arribar a la GAIP un informe sobre l'assumpte emès el 26 d'abril per l'Assessoria Jurídica del Departament de Cultura de la Generalitat que hauria obtingut en exercici del dret d'accés.
14. El 21 de juliol de 2016, la persona reclamant tramet a la GAIP la resposta donada pel Síndic de Greuges en aquesta mateixa data a la queixa plantejada per aquella. De l'escrit es desprèn que el Síndic s'ha adreçat a l'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà fent un seguit d'observacions crítiques sobre determinats aspectes de la tramitació efectuada de la sol·licitud. El Síndic no es pronuncia sobre el fons de l'assumpte, en estar pendent de resolució de la GAIP.
15. El 22 de juliol de 2016 la GAIP notifica a les parts l'ampliació en quinze dies del termini de resolució de la reclamació, a l'empara de l'article 42.9 LTAIPBG.

Fonaments jurídics

1. Observacions sobre la tramitació efectuada de la sol·licitud

Abans d'entrar a examinar l'abast del dret d'accés a la informació sol·licitada resulta necessari efectuar una sèrie d'observacions sobre la tramitació de la sol·licitud efectuada per l'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà.

La primera és la relativa a quina era l'Administració competent per tramitar i resoldre la sol·licitud, si el Consell Comarcal del Baix Empordà, com a Administració de la qual depèn orgànicament l'Arxiu Comarcal del Baix Empordà (ACBE), que és qui té en el seu poder la informació sol·licitada, o l'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà, com a entitat titular de la informació dipositada a l'ACBE que es pretén consultar. Dels articles 27.3 i 30 LTAIPBG es desprèn que el

criteri fonamental per atribuir la competència per tramitar i resoldre les sol·licituds d'accés és la disponibilitat efectiva de la informació: ha de resoldre aquella Administració que disposi de la informació sol·licitada. Tanmateix, a la vista de la regulació específica del Sistema d'Arxius de Catalunya efectuada pels articles 20 i següents LAGD, es pot considerar que els Ajuntaments que tinguin dipositada documentació als arxius comarcals (article 30 LAGD) la tenen, en realitat, en el seu poder, ja que es tracta d'un dipòsit merament instrumental efectuat per raons d'espai i d'eficiència en la gestió documental que no n'altera la titularitat ni la capacitat de disposició per part del municipi. Segons l'article 30.2 LAGD, els municipis "conserv[en] en tot cas la titularitat" de la seva documentació dipositada a l'arxiu comarcal respectiu i, d'acord amb l'article 8 LAGD, "l'organització, l'avaluació i la conservació dels documents públics i l'accés a aquests són responsabilitat directa dels titulars respectius". L'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà era, per tant, competent per tramitar i resoldre la sol·licitud d'accés rebuda. Així ho considera també l'Assessoria Jurídica del Departament de Cultura de la Generalitat (Departament que té atribuïdes les funcions de direcció, impuls i coordinació de la Xarxa d'Arxius Comarcals, així com de suport tècnic i organitzatiu als arxius que la conformen –article 29 LAGD–) en l'apartat 8è de l'informe al qual s'ha fet referència a l'antecedent 13.

Cal deixar constància, en segon lloc, d'una sèrie d'irregularitats procedimentals advertides també críticament pel Síndic de Greuges en el seu escrit de resposta a la queixa formulada per la persona reclamant (antecedent 14): el fet que la resolució del recurs de reposició (antecedent 5) es limiti a reproduir la resolució prèviament dictada, sense donar resposta específica a les al·legacions del recurs, i que indiqui per error (derivat segurament d'aquesta còpia de la resolució inicial) que contra ella es pot tornar a interposar recurs de reposició; així com el fet que al Decret d'Alcaldia núm. 830 (antecedent 8) es qualifiqui com a recurs de reposició un escrit de la persona reclamant que no tenia aquesta naturalesa, sinó que constituïa una precisió de la sol·licitud inicial efectuada per aquella a requeriment de l'Ajuntament, en virtut de l'article 28 LTAIPBG (Decret d'Alcaldia núm. 742, de 17 de maig de 2016).

Especialment objectable és el fet que cap de les dues resolucions dictades per l'Ajuntament sobre el fons de les sol·licituds presentades es pronunciï expressament sobre gran part de la informació demanada. Tant al Decret d'Alcaldia núm. 462 (antecedent 3), com al Decret d'Alcaldia núm. 830 (antecedent 8), l'Ajuntament es pronuncia només sobre la consulta dels expedients de depuració de funcionaris, que és certament la informació més controvertida, però no l'única a la qual es demana accés. En el cas del Decret d'Alcaldia núm. 462 encara es pot arribar a considerar que s'estima implícitament l'accés a la resta d'informació sol·licitada, però en el del Decret d'Alcaldia núm. 830 no hi ha cap element del qual es pugui inferir aquesta conclusió. Cal emfatitzar la importància que les resolucions sobre sol·licituds d'accés es pronunciïn sobre la totalitat de la informació demanada, llevat que s'estimi íntegrament la

sol·licitud sense que hi hagi oposició de tercers i es pugui substituir la resolució per la comunicació simplificada prevista a l'article 34.8 LTAIPBG.

2. *La informació pública sol·licitada*

Com es dedueix dels antecedents, l'objecte d'aquesta reclamació el constitueixen, en realitat, no una, sinó dues sol·licituds diverses –només parcialment coincidents– d'accés a informació pública.

La reclamació es presenta formalment contra una resolució de l'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà que desestima el recurs de reposició interposat contra una resolució prèvia municipal (el Decret d'Alcaldia núm. 462) de desestimació (parcial) de l'accés a la informació inicialment sol·licitada: "l'accés a la documentació d'aquest Ajuntament dipositada a l'Arxiu [Comarcal del Baix Empordà], relativa als anys interessats, de 1938-1939". Aquesta primera sol·licitud d'accés es presenta el 22 de març de 2016 (antecedent 2).

Dos mesos després, el 19 de maig, la mateixa persona reclamant adreça una segona sol·licitud al mateix Ajuntament en què demana "l'accés als expedients de depuració de funcionaris municipals de l'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà practicats en diverses dates, fins el 29 de desembre de 1939", així com "l'accés a les actes [... i] la correspondència de l'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà d'entre l'1 de gener de 1936 al 31 de desembre de 1939" (antecedent 8). Aquesta segona sol·licitud coincideix només parcialment amb l'anterior, pel que fa als expedients de depuració dels funcionaris i a les actes i la correspondència municipal dels anys 1938 i 1939. L'amplia, en canvi, pel que fa a les actes i la correspondència dels anys 1936 i 1937.

En puritat, aquesta reclamació només hauria d'abastar la informació sol·licitada inicialment, i no la que és objecte de la segona sol·licitud i que és resolta per l'Ajuntament després que aquella es presentés. Tanmateix, l'estreta connexió existent entre ambdues sol·licituds i el fet que la segona hagi estat resolta abans que la GAIP dicti resolució aconsellen que aquesta es pronunciï simultàniament sobre totes dues, per òbvies raons d'economia processal que evitin haver de presentar i tramitar una segona reclamació amb un objecte tan similar.

La informació pública sol·licitada sobre la qual s'ha de pronunciar aquesta resolució és, per tant, la següent: les actes i la correspondència de l'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà dels anys 1936 i 1937 i la documentació d'aquest Ajuntament dipositada a l'Arxiu Comarcal del Baix Empordà dels anys 1938 i 1939 (entre la qual es trobarien els expedients controvertits de depuració de funcionaris).

3. *El dret d'accés parcial a les dades especialment protegides contingudes a la informació sol·licitada*

Tal com aquesta Comissió ha assenyalat al seu Dictamen 2/2016, l'accés a la documentació dipositada en els diversos arxius de Catalunya es regeix íntegrament per l'LTAIPBG. Així es desprèn de l'LTAIPBG, que no fa cap excepció en funció de la ubicació on estigui dipositada la informació pública de les entitats que hi estan sotmeses, i del propi article 34.1 LAGD. Aquest darrer precepte, en la redacció que presenta després de la modificació duta a terme per la Llei 20/2015, de 29 de juliol, de modificació de la Llei 10/2001, de 13 de juliol, d'arxius i documents (Llei destinada a adaptar el contingut de l'LAGD a l'LTAIPBG, en compliment del mandat establert per la disposició final segona d'aquesta darrera llei), disposa que "les persones tenen dret a accedir als documents públics en el termes i amb les condicions establertes per la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, i la resta de normativa que sigui aplicable".

Això significa que s'ha de concedir accés a tota la documentació dipositada en els arxius comarcals, llevat que concorri algun dels límits expressament previstos als articles 21, 23 i 24 LTAIPBG, circumstància que s'ha de motivar degudament (articles 20.3 i 34 LTAIPBG) i que no pot impedir l'accés a aquella part de la documentació que no n'estigui afectada (article 25 LTAIPBG).

L'únic límit invocat per l'Ajuntament per denegar l'accés a part de la informació sol·licitada és el previst a l'article 23 LTAIPBG, en considerar que, en particular, els expedients de depuració de funcionaris contenen dades personals especialment protegides. Això és correcte. Com assenjala l'APDCAT al seu informe, "en el context dels expedients relatius a depuració de personal és probable que es puguin contenir i tractar habitualment informacions relatives a infraccions penals o administratives, a ideologia política o sindical, o a creences religioses, etc., de les persones afectades (article 3.e) LOPD [Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal]), totes elles informacions considerades especialment protegides, des de la perspectiva del dret a la protecció de dades personals, quan es refereixen a persones físiques vives (article 7 LOPD)" (FJ III). Com també apunta l'APDCAT, aquestes dades personals especialment protegides poden estar presents també a les actes i correspondència municipal del període relacionades amb aquests expedients, i a les quals la persona reclamant també vol tenir accés.

L'article 23 LTAIPBG només permet accedir a les dades personals especialment protegides de persones vives quan el sol·licitant compti amb el consentiment exprés i escrit de l'afectat i l'adjunti a la sol·licitud. L'article 23 és categòric i no permet fer cap mena de ponderació amb eventuals interessos públics o privats favorables a l'accés, a diferència del que disposa l'article 24 al regular l'accés a altres tipus de dades personals. En particular, no fa cap excepció en funció del caràcter públic de la persona afectada, de la condició d'investigador de qui sol·licita l'accés, de les garanties de confidencialitat que aquest ofereixi, o del temps que hagi pogut transcórrer (circumstàncies aquestes tres últimes només previstes, en relació amb la resta de

dades personals, a les lletres a i b de l'article 24.2 LTAIPBG). L'article 77.2.c LTAIPBG confirma la protecció reforçada d'aquest tipus de dades quan tipifica com a infracció molt greu "facilitar informació relativa a les dades personals compreses a l'article 23 sense el consentiment, exprés i per escrit, de les persones afectades".

Segons l'article 23 LTAIPBG:

"Les sol·licituds d'accés a la informació pública han d'ésser denegades si la informació que es vol obtenir conté dades personals especialment protegides, com ara les relatives a la ideologia, l'afiliació sindical, la religió, les creences, l'origen racial, la salut i la vida sexual, i també les relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives que no comportin l'amonestació pública a l'infractor, llevat que l'afectat hi consenti expressament per mitjà d'un escrit que ha d'acompanyar la sol·licitud".

La rotunditat de l'article 23 LTAIPBG només es pot matisar en dos supòsits previstos a l'article 15.1 de la Llei estatal 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBGE), com a norma bàsica que garanteix un contingut mínim del dret d'accés a tot el territori estatal: quan es tracti de dades relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives que no comportin l'amonestació pública a l'infractor, o de dades relatives a l'origen racial, a la salut o a la vida sexual, i l'accés estigui emparat per una norma amb rang de llei; i quan es tracti de dades relatives a la ideologia, l'afiliació sindical, la religió o les creences, i el propi afectat les hagi fet manifestament públiques amb anterioritat a la sol·licitud d'accés. Aquest segon supòsit, en què de fet manca el propi requisit del perjudici per al dret que es tracta de protegir amb la limitació d'accés, pot ser especialment aplicable al cas que és objecte d'aquesta reclamació, com també destaca l'APDCAT al seu informe. No es pot excloure, en efecte, que algunes de les persones que constin als expedients de depuració (en especial, els càrrecs electes) hagin fet manifestament pública la seva ideologia, afiliació sindical, religió o creences. Quan aquest sigui el cas, s'haurà de permetre l'accés de la persona reclamant a aquestes dades personals.

S'ha de tenir en compte, tanmateix, que la protecció que confereix l'article 23 LTAIPBG només és aplicable, com s'ha dit, a les dades de persones físiques vives. Com assenyala l'APDCAT al seu informe, "cal tenir en compte que la normativa de protecció de dades personals no s'aplica en relació amb dades de persones mortes, com es desprèn de la mateixa normativa de protecció de dades (art. 1 i art. 3.a) LOPD i article 2.4 RLOPD [Reial decret 1720/2007, de 21 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament de desplegament de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal], segons el qual "aquest Reglament no és aplicable a les dades referides a persones mortes" (FJ III). El dret fonamental a la protecció de dades és un dret personalíssim, que busca garantir l'autodeterminació informativa de les persones i que, com a tal, s'extingeix amb la seva mort. El propi article 23 LTAIPBG pressuposa

que la persona afectada es trobi en vida quan empra el concepte de “dada personal” (concepte que s’ha d’interpretar d’acord amb els articles 1, 3.a LOPD i 2.4 RLOPD acabats d’esmentar) i quan admet l’accés en cas que l’afectat presti el seu consentiment, consentiment que només pot ser prestat en vida.

Es planteja, aleshores, si existeix alguna altra norma que obligui a denegar l’accés a dades de persones mortes com les que es poden contenir als arxius de l’ACBE que es volen consultar. Aquesta norma és, en opinió de l’Ajuntament, el segon incís de l’article 36.1 LAGD.

Segons aquest precepte:

“D’una manera general, les exclusions establertes legalment quant a la consulta de documents públics queden sense efecte al cap de trenta anys de la producció del document, llevat que la legislació específica disposi una altra cosa. Si es tracta de documents que contenen dades personals que puguin afectar la seguretat, l’honor, la intimitat o la imatge de les persones, com a norma general, i llevat que la legislació específica disposi una altra cosa, poden ésser objecte de consulta pública amb el consentiment dels afectats o quan hagin passat vint-i-cinc anys d’ençà de la seva mort o, si no se’n coneix la data, cinquanta anys d’ençà de la producció del document”.

La vigència del segon incís d’aquest precepte no és evident, com no ho és la del precepte de la legislació estatal del que prové, l’article 57.1.c de la Llei 16/1985, de 25 de juny, del Patrimoni Històric Espanyol (LPHE), precepte aquest darrer que ha causat grans problemes interpretatius i que autors destacats consideren derogat implícitament per la nova LTAIPBGE (al no haver-se inclòs finalment a la disposició addicional primera d’aquesta la referència a l’aplicació merament supletòria en matèria d’arxius continguda en el projecte de llei), malgrat que aquesta hi remeti expressament a l’article 15.3.a). Ambdós preceptes són anteriors a la nova legislació de transparència i responen a una lògica diferent, en un context en què el dret d’accés a la informació pública era molt més restringit que en la actualitat i on es pretenia ampliar-lo en relació amb els documents dipositats en els arxius públics.

El cert és, tanmateix, que el legislador català ha tingut diverses oportunitats per derogar expressament l’esmentat article 36.1 LAGD i no ho ha fet. No el va derogar la disposició derogatòria de l’LTAIPBG (que sí va derogar, en canvi, expressament, els articles 19.2.a segona i tercera, 34.1, 2 i 3, i 35.1 i 3 LAGD), i no l’ha derogat, després, l’esmentada Llei 20/2015, de 29 de juliol, que ha modificat el títol i nou articles de l’LAGD per tal d’adaptar-la a l’LTAIPBG. D’això es pot deduir la voluntat del legislador català de mantenir la vigència del precepte i estendre la protecció de les dades personals més sensibles (aquelles “que puguin afectar la seguretat, l’honor, la intimitat o la imatge de les persones”) durant uns anys després de la mort de la persona afectada, pensant segurament en l’impacte que la divulgació de les dades pugui tenir en els seus parents i descendents vius. Aquesta finalitat tindria connexió amb l’article 4 de la Llei

orgànica 1/1982, de 5 de maig, de protecció civil dels drets a l'honor, la intimitat personal i familiar i la pròpia imatge, que permet exercir les accions civils de protecció dels esmentats drets fonamentals previstes en aquesta llei a determinats parents propers i al Ministeri Fiscal durant una sèrie d'anys després de la mort de la persona afectada.

S'ha d'entendre, per tant, que l'esmentat segon incís de l'article 36.1 LAGD segueix vigent, i que impedeix l'accés a dades personals sensibles de persones mortes, durant els terminis que en ell s'indiquen. La interpretació d'aquest incís, que és clau per donar resposta a aquesta reclamació, planteja tres dubtes principals.

El primer és la relació existent entre les "dades personals que puguin afectar la seguretat, l'honor, la intimitat o la imatge de les persones" a què es refereix l'incís i les "dades personals especialment protegides" a què fan referència els articles 23 LTAIPBG, 15.1 LTAIPBGE i 7 LOPD. Una interpretació coherent de l'article 36.1 LAGD amb la normativa vigent de transparència i protecció de dades, que és posterior i que l'emmarca i dóna sentit, obliga a equiparar les dades personals a què al·ludeix amb les dades personals especialment protegides, a través del punt d'unió entre unes i altres que representa la referència a la "intimitat". Les dades personals especialment protegides s'ha entès sempre que constitueixen, en efecte, el nucli de les dades íntimes de les persones. No és admissible, per tant, anar més enllà i considerar que altres dades personals no especialment protegides, encara que puguin afectar la intimitat (en un sentit més ampli), la seguretat, l'honor o la imatge de les persones, quedin automàticament excloses del dret d'accés i l'impedeixin mentre no transcorrin els amplis terminis de l'article 36.1 LAGD.

La raó de l'equiparació és molt senzilla: si ja és discutible mantenir les restriccions a l'accés a dades personals quan les persones afectades han mort, el que no té cap sentit és protegir aquestes dades amb major intensitat després de la seva mort que quan eren vives. Aquest és el resultat absurd al que portaria fer una interpretació literal de l'article 36.1 LAGD i entendre que impedeix tot accés a dades personals que, tot i no arribar a ser especialment protegides, puguin afectar la seguretat, l'honor, la intimitat o la imatge de les persones. Com s'ha vist, quan una persona és viva, només pot pretendre que s'exclouï automàticament i sense ponderació de cap mena l'accés a aquelles dades personals seves que mereixin la qualificació d'especialment protegides (article 23 LTAIPBG). En el cas de la resta de dades personals, l'exclusió no és automàtica, sinó que dependrà de l'exercici de ponderació a què fa referència l'article 24.2 LTAIPBG. Quan es tracti de dades personals directament relacionades amb l'organització, el funcionament i l'activitat de l'Administració, l'accés és fins i tot la regla general, per imperatiu legal (article 24.1 LTAIPBG). Com es veurà al següent fonament jurídic, aquest exercici de ponderació porta necessàriament a concedir l'accés a totes aquelles dades personals que puguin contenir els documents als quals es vol accedir i que no mereixin la consideració d'especialment protegides.

Les resolucions adoptades per l'Ajuntament parteixen d'aquesta equiparació i no resulten, des d'aquest punt de vista, objectables.

El segon dubte interpretatiu que suscita el segon incís de l'article 36.1 LAGD és el del còmput del termini de cinquanta anys que conté. Aquí es palesa una divergència molt important entre la interpretació que en fa la persona reclamant i la que manté l'Ajuntament. Segons la primera, el termini seria d'aplicació tant quan la persona sol·licitant desconeix la data de la mort, com el propi fet de la mort de la persona afectada. En canvi, segons l'Ajuntament el termini de cinquanta anys només entraria en joc quan es tingui la certesa que la persona ha mort, i només es desconeixi la data en què la mort ha tingut lloc. Com és fàcil advertir, una i altra interpretació porten a conseqüències molt diferents, que determinen la resolució que calgui donar a la sol·licitud d'accés formulada: segons la interpretació mantinguda per la persona reclamant, els documents serien sempre consultables al cap de cinquanta anys de la seva producció, de manera que, en el cas dels aquí considerats, al ser de 1939, tots ells serien de lliure consulta des de l'any 1989; mentre que, segons la interpretació de l'Ajuntament, caldria que es tingués la certesa que la persona en cada cas afectada fos morta per concedir l'accés.

La interpretació correcta és la de l'Ajuntament. Tot i que, certament, l'article 57.1.c LPHE ha estat interpretat en alguna ocasió en la línia mantinguda per la persona reclamant, la redacció d'aquest precepte és diferent i més ambigua que la de l'article 36.1 LAGD. Com s'ha vist, el darrer incís de l'article 36.1 estableix que "si es tracta de documents que contenen dades personals que puguin afectar la seguretat, l'honor, la intimitat o la imatge de les persones, com a norma general, i llevat que la legislació específica disposi una altra cosa, poden ésser objecte de consulta pública amb el consentiment dels afectats o quan hagin passat vint-i-cinc anys d'ençà de la seva mort *o, si no se'n coneix la data*, cinquanta anys d'ençà de la producció del document". La part en cursiva es refereix només a la data de la mort, no al propi fet de la mort (a diferència, p. ex., de l'article 28.2 del Reial decret 1708/2011, de 18 de novembre, pel qual s'estableix el Sistema Espanyol d'Arxius i es regula el Sistema d'Arxius de l'Administració General de l'Estat i dels seus organismes públics i el seu règim d'accés [RSEA], que tracta de precisar el significat de l'article 57.1.c LPHE en l'àmbit de l'Administració General de l'Estat). La part marcada en cursiva, a més, seria totalment innecessària si el que es volgués dir és que els documents són lliurement consultables, estigui la persona viva o morta, un cop transcorreguts cinquanta anys des de la seva producció; per arribar a aquesta conclusió seria suficient amb establir, directament, que els documents "poden ésser objecte de consulta pública amb el consentiment dels afectats o quan hagin passat vint-i-cinc anys d'ençà de la seva mort o cinquanta anys d'ençà de la producció del document".

Però l'argument més important no és literal, sinó, novament, sistemàtic, i té a veure amb la necessitat d'efectuar una interpretació que sigui coherent amb els preceptes de l'LTAIPBG. Com assenyala correctament l'Ajuntament al Decret d'Alcaldia núm. 462, si s'interpretés l'article 36.1

LAGD com proposa la persona reclamant, i es donés accés automàtic a dades personals especialment protegides en transcórrer cinquanta anys des de la producció del document que les contingués, s'estaria admetent la possibilitat de difondre dades especialment protegides de moltes persones vives (sí, p. ex., es vol accedir a expedients administratius d'abusos de menors cinquanta anys després que es produïssin, les persones afectades podran no tenir ni seixanta anys), amb vulneració flagrant de l'article 23 LTAIPBG. L'APDCAT, al seu informe, efectua la mateixa interpretació que aquí es defensa.

El tercer gran problema interpretatiu que suscita el darrer incís de l'article 36.1 LAGD és el de qui té la càrrega d'acreditar que les persones afectades són mortes, si la persona que sol·licita l'accés o l'Administració a la qual s'adreça la sol·licitud. L'article no ho precisa. L'Ajuntament parteix en tot moment de considerar que la càrrega recau sobre la persona reclamant. A la resolució inicial (Decret d'Alcaldia núm. 462) desestima directament la sol·licitud, segurament al entendre que la persona reclamant no ha acreditat la mort de les persones afectades. Mentre que a la segona resolució (Decret d'Alcaldia núm. 830), on de fet revoca parcialment l'anterior, arriba a la solució peculiar de presumir la mort fa més de vint-i-cinc anys dels funcionaris objecte dels expedients de depuració que l'1 de gener de 1939 tinguessin trenta-cinc anys complerts o més, i trasllada expressament a la persona sol·licitant, pel que fa als funcionaris que aleshores tinguessin una edat menor, la càrrega de "demostrar que han transcorregut 25 anys de la mort de l'afectat o bé que aquesta persona ha mort".

La persona reclamant objecta a aquest plantejament que "com és evident, a priori, no tinc coneixement dels noms de les persones que poden aparèixer a la documentació, per tant no puc presentar consentiment escrit d'aquestes persones o una prova admissible en dret conforme aquestes persones fa 25 anys o més que estan mortes". D'altra banda, qüestiona l'elecció de l'edat de trenta-cinc anys i no una altra com a criteri seguit finalment per concedir l'accés.

Sembla clar que la solució final adoptada per l'Ajuntament de presumir la mort de les persones afectades als vuitanta-set anys, tot i perseguir la finalitat lloable de facilitar l'accés a la documentació sol·licitada, no té cobertura legal i s'ha de desestimar. Malgrat que l'elecció dels vuitanta-set anys com a edat probable de la mort superi les dades mitjanes d'esperança de vida de fa vint-i-cinc anys, no és en absolut descartable que algun dels funcionaris considerats visqués més anys. Una presumpció similar, que eviti haver de consultar el fet i la data de la mort al Registre Civil, només és admissible en cas de documents molt antics, en què apareguin dades de persones que han mort amb tota seguretat fa més de vint-i-cinc anys. A dia d'avui, seria el cas dels documents anteriors a 1876, atès que existeix un registre públic rigorós de les persones més longeves (mantingut pel *Gerontology Research Group*) i no consta que hi hagi hagut cap persona viva l'any 1876 que hagi viscut més de 115 anys, de manera que tots els potencials afectats ja haurien mort fa més de vint-i-cinc anys, com exigeix l'article 36.1 LAGD.

També és molt raonable l'objecció manifestada per la persona reclamant davant el fet que se li imposi la càrrega d'acreditar la mort d'unes persones de les quals desconeix la identitat. Sense conèixer aquesta identitat, difícilment podrà demanar un certificat de defunció al Registre Civil. I els articles 23 LTAIPBG i 36.1 LAGD impedeixen que l'Administració li faciliti la identitat d'unes persones que poden estar vives (un funcionari que tingués vint-i-un anys l'any 1939 avui en tindria noranta-vuit) o que han pogut morir fa menys de vint-i-cinc anys, i que han estat objecte d'uns expedients de depuració que revelen dades personals especialment protegides.

A la vista de la vigent regulació de la transparència el més coherent és atribuir la càrrega d'acreditar la mort de les persones afectades a l'Administració, que és qui disposa de la informació sobre la seva identitat. Sota la vigència de la regulació precedent del dret d'accés, tan restrictiva, tenia sentit que fossin els sol·licitants els qui acreditessin els requisits exigits per accedir a la informació. Segons l'anterior article 37 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (LRJPAC), l'accés a dades personals íntimes estava reservat a les persones titulars de les dades (article 37.2), i fins i tot l'accés a la resta de dades personals estava restringit a tercers que "acredit[ess]in un interès legítim i directe" (article 37.3). En aquest context, és comprensible que normes com el citat article 28.2 RSEA establissin, per a l'accés a arxius de l'Administració General de l'Estat, que, quan no consti la mort dels afectats vint-i-cinc anys abans de la petició d'accés, "l'interessat ha d'aportar la certificació corresponent expedida pel Registre Civil", o que l'Acord 2/2013 aprovat pel Ple de la Comissió Nacional d'Accés, Avaluació i Tria Documental el 10 de desembre de 2013 disposés, abans de l'entrada en vigor de l'LTAIPBGE i l'LTAIPBG (i mentre no entrés en vigor la primera, com es diu expressament a la seva exposició de motius), per als arxius de Catalunya, que "per a aquests casos [els del segon incís de l'article 36.1 LAGD] en què l'accés només es pot facilitar si es coneix la circumstància de la mort de les persones afectades, correspon acreditar tal extrem a la persona que sol·licita l'accés, mitjançant la presentació d'un certificat de defunció expedit pel Registre civil o qualsevol altre mitjà de prova admès en dret".

Però sota el marc normatiu vigent actualment això ja no sembla admissible. L'LTAIPBG, a l'igual que l'LTAIPBGE, no exigeix que els ciutadans motivin la seva sol·licitud d'accés (articles 18.2 i 26.2 LTAIPBG), i els reconeix el dret a accedir a tota classe d'informacions i documents públics (articles 2.b, 18.1 i 19.1 LTAIPBG), llevat que l'Administració motivi degudament l'existència d'algun límit que justifiqui la denegació (articles 20.3 i 34 LTAIPBG), límits que en tot cas "s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici [del] dret [d'accés]" (article 20.2 LTAIPBG). D'especial rellevància a aquests efectes és la importància que la llei concedeix a la motivació i l'abast que ha de tenir. Segons l'article 20.3 LTAIPBG, "per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica *i raonar*

degudament les causes que en fonamenten l'aplicació". També resulta determinant l'èmfasi que la llei posa en garantir l'accés parcial a la informació sempre que un límit impedeixi l'accés complet (article 25 LTAIPBG). Al haver d'oferir almenys accés parcial, l'Administració no pot limitar-se a denegar la sol·licitud al·legant que hi poden haver dades afectades per límits i ha de comprovar i determinar quines parts concretes ho estan i quines no. Dit de manera resumida, sota la nova regulació de la transparència, els ciutadans tenen dret a accedir a la informació que sol·licitin, llevat que l'Administració demostrï el contrari, i aquesta demostració passa també per verificar la concurrència del pressupòsit de fet del límit en qüestió (com seria, en aquest cas, que les persones afectades estiguin vives o hagin mort menys de vint-i-cinc anys abans que se sol·liciti l'accés).

Aquesta obligació de comprovació connecta directament amb el deure de diligència en la instrucció d'ofici dels procediments administratius previst a l'article 78.1 LRJPAC i és exigible també per garantir l'adequada protecció dels drets i interessos dels tercers afectats, protecció que l'LTAIPBG també encomana a l'Administració que rep la sol·licitud d'accés i que aquesta no pot desatendre (donant, p. ex., ple accés a les dades sol·licitades sense comprovar que les persones morissin fa més de vint-i-cinc anys). No s'ha d'oblidar que la llei, en general, obliga fins i tot a l'Administració a donar trasllat de la sol·licitud als tercers que es puguin veure afectats (article 31 LTAIPBG), amb la finalitat, precisament, que aquella s'asseguri que no concorren límits que exigeixin la denegació d'accés.

Per tots aquests motius, a la llum de la vigent legislació de transparència resulta exigible que sigui l'Administració que rep una sol·licitud d'accés la que comprovi si concorre el requisit de la mort previst al segon incís de l'article 36.1 LAGD. Ho pot fer, simplement, demanant un certificat de defunció al Registre Civil, al qual només li ha d'adreçar el llistat de les persones afectades de les que no consti si estan vives o mortes, o la data de la seva mort. L'encara vigent Reglament del Registre Civil de 1958 (Decret de 14 de novembre de 1958 pel qual s'aprova el Reglament de la Llei del Registre Civil) preveu expressament aquesta consulta al seu article 19: "*Sin perjuicio de lo dispuesto en el artículo 21, las Autoridades y funcionarios, cuando lo exijan los asuntos de su respectiva función, y con indicación de los mismos, pueden conocer, por examen directo, certificación o nota simple informativa, el contenido de cualquier asiento o documento del Registro, salvo los correspondientes al libro de Matrimonios Secretos*". La preveu també en termes similars, al seu article 15.2, la nova Llei 20/2011, de 21 de juliol, del Registre Civil (LRC), que ha d'entrar en vigor el 30 de juny de 2017, i que facilitarà aquesta mena de consultes al configurar el Registre Civil com un registre únic per a tota Espanya, informatitzat i accessible electrònicament (article 3 LRC). L'article 15.3 LRC, per cert, només permet que els particulars accedeixin a les dades registrals de tercers quan acreditin un interès legítim. Això, sumat al fet esmentat que els ciutadans que demanin l'accés normalment no coneixeran la identitat de les persones que consten als documents que volen consultar, fa que els resulti molt més difícil que

per a l'Administració constatar el fet i la data de la mort de les persones afectades. Finalment, s'ha de tenir en compte que aquesta càrrega que s'imposa a l'Administració és limitada, atès que no afecta els documents més recents, que són els més consultats (els que tinguin una antiguitat menor de vint-i-cinc anys), ni els anteriors a 1876; i que l'art. 34.2 LAGD estableix que "les administracions públiques i els arxius integrants del Sistema d'Arxius de Catalunya s'han de dotar dels recursos i els mitjans tècnics necessaris per a facilitar als ciutadans l'exercici del dret d'accés als documents".

De tot l'anterior es desprèn també que no resulta ajustada a la vigent legislació de transparència la pràctica habitual, al·legada per la persona reclamant, de donar accés a tota mena de documents dipositats als arxius, a canvi de signar un document de confidencialitat i reserva que exoneraria de responsabilitat a l'Administració. Com s'ha assenyalat, els articles 23 LTAIPBG i 36.1 LAGD impedeixen l'accés de tercers a dades personals especialment protegides abans del transcurs dels terminis establerts en aquest darrer precepte, fins i tot encara que els sol·licitants acreditin la seva condició d'investigadors o que l'accés té una finalitat de recerca històrica o familiar. Per aquest darrer motiu, no s'ajusta a la regulació vigent l'excepció que fa l'Ajuntament quan permet l'accés en cas que s'acrediti la condició d'investigador (Decret d'Alcaldia núm. 462) o la finalitat de recerca (Decret d'Alcaldia núm. 830).

Com és sabut, l'existència d'un precedent administratiu contrari a dret no vincula l'Administració ni genera cap mena de dret o expectativa que es mantingui. Per això, el canvi de criteri seguit per l'ACBE no només no és reprovable, sinó que era obligat i s'ha de valorar positivament.

Després d'aquest llarg fonament jurídic convé resumir les conseqüències que les conclusions assolides tenen sobre l'accés a la informació sol·licitada, pel que fa als expedients de depuració de funcionaris i altres documents que hi puguin estar relacionats i que continguin dades personals especialment protegides:

- En virtut dels articles 23 LTAIPBG i 36.1 LAGD, no es pot concedir l'accés a les dades personals especialment protegides contingudes a la documentació sol·licitada (ideologia, afiliació sindical, religió, creences, origen racial, salut, vida sexual i comissió d'infraccions penals o administratives que no comportin amonestació pública) de persones que encara siguin vives o que hagin mort fa menys de vint-i-cinc anys, llevat que es tracti de dades relatives a la ideologia, l'afiliació sindical, la religió o les creences que el propi afectat hagi fet manifestament públiques amb anterioritat a la sol·licitud d'accés.
- Cal donar accés a les dades personals especialment protegides de les persones que hagin mort fa més de vint-i-cinc anys, o de les quals es tingui constància de la mort, però no de la data en què aquesta s'ha produït.
- Correspon a l'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà comprovar si les persones afectades que constin a la documentació han mort o no fa més de vint-i-cinc anys.

- No cal que la persona reclamant acrediti cap condició d'investigador ni cap finalitat de recerca per poder accedir a les dades sol·licitades, ni que signi cap document de confidencialitat.

4. *El dret d'accés a les dades personals no especialment protegides contingudes a la informació sol·licitada*

Per tal de resoldre de manera completa la reclamació formulada cal referir-se també a l'accés a la resta de dades personals (no especialment protegides) que conté la documentació sol·licitada (noms, documents d'identitat, adreces particulars, càrrecs, retribucions, etc.). Com s'ha dit al fonament jurídic anterior, l'accés a aquestes dades és perfectament possible fins i tot quan les persones estan vives (article 24 LTAIPBG), quedant sotmès a un exercici de ponderació. Entre els criteris de ponderació que esmenta expressament l'article 24.2.a LTAIPBG es troba el temps transcorregut, que en aquest cas, havent transcorregut un mínim de setanta-set anys des de la producció de la documentació que es vol consultar (vuitanta anys des de la primera documentació que es demana, de 1936), constitueix un argument determinant favorable al reconeixement de l'accés, com també conclou l'APDCAT en el seu informe. Cal tenir en compte que, segons el primer incís de l'article 36.1 LAGD, aplicable també a l'accés a dades personals no especialment protegides, "d'una manera general, les exclusions establertes legalment quant a la consulta de documents públics queden sense efecte al cap de trenta anys de la producció del document, llevat que la legislació específica disposi una altra cosa".

L'Ajuntament, que només es pronuncia sobre les dades personals especialment protegides, no invoca cap altre possible límit que pogués justificar una restricció de l'accés a les dades (personals o no) contingudes a la documentació sol·licitada, de manera que s'ha de presumir que no concorren. I encara que existissin, quedarien sense efecte –llevat d'excepció legal específica– en virtut del termini general de vigència de trenta anys de l'article 36.1 LAGD acabat d'esmentar.

5. *Seguiment de l'execució*

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió [GAIP] les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el previst per l'apartat 30 del seu *Manual de reclamació*, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

6. *Publicitat de les resolucions de la GAIP*

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 28 de juliol de 2016, resol per unanimitat:

1. Estimar parcialment la Reclamació 69/2016 i declarar el dret de la persona reclamant a que se li faciliti accés a tota la documentació sol·licitada (les actes i la correspondència de l'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà dels anys 1936 i 1937 i la documentació d'aquest Ajuntament dipositada a l'Arxiu Comarcal del Baix Empordà dels anys 1938 i 1939), amb l'excepció de les dades personals especialment protegides contingudes a la referida documentació (ideologia, afiliació sindical, religió, creences, origen racial, salut, vida sexual i comissió d'infraccions penals o administratives que no comportin amonestació pública) de persones que encara siguin vives o que hagin mort fa menys de vint-i-cinc anys. Aquesta excepció no regirà en cas de dades relatives a la ideologia, l'afiliació sindical, la religió o les creences que el propi afectat hagi fet manifestament públiques amb anterioritat a la sol·licitud d'accés.
2. Requerir a l'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà que comprovi si les persones afectades que constin a la documentació han mort o no fa més de vint-i-cinc anys.
3. Anul·lar els decrets d'alcaldia de l'Ajuntament de La Bisbal núm. 462, 757 i 830 de, respectivament, 6 d'abril, 19 de maig i 3 de juny de 2016, en allò que contradiuen l'establert en aquesta resolució.
4. Requerir a l'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà i a l'Arxiu Comarcal del Baix Empordà que facilitin a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 abans del 15 de setembre de 2016.
5. Requerir a l'Ajuntament de La Bisbal d'Empordà que informi la GAIP de les actuacions dutes a terme per a l'execució material d'aquesta resolució tan bon punt es produeixin.
6. Convidar la persona reclamant a comunicar a la GAIP qualsevol incidència que sorgeixi en l'execució d'aquesta resolució i que pugui perjudicar els seus drets i interessos.

7. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 69/2016 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Barcelona, 28 de juliol de 2016

Oriol Mir Puigpelat

Vicepresident

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.